

DELEATUR

Győrfi Kata

NOVEMBER 12, ESTE

Egypár éve láttam egy filmet, aminek a közepe táján van egy jelenet, hogy három férfi, az apa és a két fiútestvér, ülnek vacsora után az ebédlőben, és a nagyon jó ízlésről árulkodó (ezt állapítják meg) zenéről beszélgetnek, ami éppen szól, hogy ezt a lemezt a kisebbik testvér felesége tette fel, akinek az idősebbik testvér felesége másolta le, akinek viszont a mama, a lányok anyósa adta kölcsön, és felnevet a papa, hogy most jut eszébe, ezt a lemezt tavaly nők napjára ajándékozta feleségének, és mind nevetnek. Pa-val ülünk a saját ebédlőasztalunknál, és mivel rosszabb vagy nehezebb napunk volt, olyan zenét hallgatunk, aminek ismerjük már a szövegét, vagy meg akarjuk tanulni. Ebből tudjuk, hogy rosszabb vagy nehezebb napunk volt. Ezek általában slágerek, és hangosan énekeljük őket. Jókat nevetünk. A filmbeli jelenet jut most eszembe, elmondom Pa-nak, nevet ezen is, pedig ő ilyeneken nem nevetne, ha ma nem lett volna rosszabb vagy nehezebb napunk. Eszébe jut Pe, hogy régen vacsorázott nálunk, mondja, mert sokat dolgozik, mondom, de igazából mindketten tudjuk, hogy utazgatja körbe-körbe a világot. Ilyenkor este, mikor már nagyon elfáradt, beszámol nekünk, és küld képeket. Ma este is ez lesz, mert megbeszéltük, ezért vagyunk mindketten a konyhában, azt várjuk, hogy jelentkezzen. Arra gondolok, hogy Pe milyen kedves, hogy akárhova megy, mindig hoz nekünk valamit. Nem szüvenireket, mert tudja, hogy mi nem olyan lányok vagyunk, és ő sem olyan, hanem olyan tárgyakat, amiket minden nap használunk: ceruzát, pixet, jegyzetfüzetet, kistükröt, usb-t, színes postit-tömböket, körömlakkot – ebben a sorrendben. Ezeket úgy válogatja ki, hogy tökéletesen ellátják a feladatukat, az egyikünké csak alig különbözik a másiktól, éppen amennyire mi különbözünk, így soha nincs hiányérzetünk, vagy legalábbis nem mondjuk. Most Párizsból például poháralátéteket fog hozni, mondja Pa, hogy ezt onnan tudja, hogy amikor legutóbb Pe nálunk volt, és ideadta a körömlakkot, kért poháralátétet, mert az ebédlőasztal abrosza éppen mosásban volt, emlékszel, kérdezi. De nem tudtunk neki adni, mert költözéskor azokat a dolgokat hagytuk mindketten hátra, vagyis a régi lakásainkban, amikkel an-

nak idején, mi ezt arra az időszakra értjük, amikor együtt éltünk azokkal a férfiakkal, akiktől aztán elköltöztünk, amikkel annak idején minden nap kapcsolatba kerültünk, és túl sok és kellemes emléket juttatnak eszünkbe, és a poháralátét egy tipikusan ilyen tárgy. Ezt biztosan mindenki így csinálja, végül is, ezt szoktuk mondani, így egészséges. Igen, mondom, tényleg észrevette, és láttam, ahogy felírja magának gondolatban. Aztán elkezdünk arról beszélni, hogy már hónapok óta tudja, és tervezi ezt a párizsi utat, nekünk is sokat beszélt róla, teszi hozzá Pa. Szeptember elején például, amikor én elkezdtem francia nyelvórákra járni, megpróbált bekérezkedni, hátha ő is jöhet, de sajnos nem hagyták, mondom ezt úgy, mintha Pa ezt eddig nem tudta volna, és ő bólogat készségesen. Zavaromban, hogy mondjak valami újat is ezzel kapcsolatban, akkor nem örültem, folytatom, azt hittem, izgalmas lenne együtt tanulni meg egy új nyelvet, hogy így akkor közösen fogjuk oldani a nyelvtani gyakorlatokat, közösen fogjuk bema-golni az ígeragozásokat stb. De most kicsit örülök, hogy nem látja, ahogyan kínlódom ezekkel, nevetem el magam, mert és folytatom, Pe gyakran mondogatja nekem, hogy olyan okos és olyan szép vagyok, *olyan*, pont így, és bár nem ismerjük egymást túl régóta, néha hajlamos vagyok elhinni azt is, hogy ezt őszintén mondja, és azt is, hogy ez valóban így van. Pa erre emeli fel a fejét a billentyűzetből, és mosolyodik el, olyan kedvességgel, amilyennel lánytól, mielőtt őt nem ismertem, nem találkoztam. Ha pedig lát-ná, akaszodom rá Pa kellemes mosolyára, hogy milyen nehezemre esik, ilyen szépen és ilyen okosan kiejteni azokat az orrhangokat, biztos nem gon-dolná többet ezt rólam. És kimondok szándékosan rosszul és erőltetve va-lami orrhangos francia szót, hogy oldjam a hangulatot, Pa el is neveti ma-gát, de érzem, hogy kihallotta ebből a Pe iránti már ugyan lankadó, de még jelenlévő bizalmatlanságom, és hozzá is teszi, hogy semmi furcsa nincs ab-ban, hogy ezt mondogatja, neki is szokta, és mit lepődöm meg, hiszen én is gyakran bókolok nekik. Egypár perce küldött egy képet, vált élesen té-mát Pa, ahogy ülnek többen vacsora közben egy ebédlőasztal körül. Oda-ülök mellé, hogy hívjuk fel. A képen van egy egészen jóképű fiú, aki nekem tetszik, és van egy másik, egy szóke, aki Pa-nak, ezt megbeszéljük, és me-gint megállapítjuk, hogy nagy szerencse, hogy különbözik az ízlésünk. Pe köszön, és egyből belevág, hogy a román miatt egészen sok mindent ért a beszélgetésből, hogy ő angolul válaszol, és hogy a fiúknak nagyon jól áll a francia nyelven való beszélgetés, hogy mi biztosan nagyon élveznénk, hogy nekem a barna, és Pa-nak a szóke biztosan nagyon tetszene, és hogy hi-ányzunk neki. Megkérdezzük, hogy mit csinálnak, és hogy telik neki, és mi-

kor jön vissza. A fiúk, mondja, annak a barátnőjének a lakótársai, akinél megszállt, amíg ott van, és készítettek vacsorát annak örömére, hogy Pe náluk vendégeskedik, hogy nagyon jól telik, csinált sok képet, és hogy már tegnap megvette az ajándékokat, mert már rég tudja, mit akar, hogy hétvégén jön vissza, és hogy átjön vacsorázni. Gyorsan beszél, mert nem akar udvariatlan lenni, és sok időre kiszakadni az ő tiszteletére összegyűlt társaságból, mondja. Összenevetünk Pa-val, hogy jól van, jól van, menjen csak vissza, majd beszélünk, ha hazajött, zárom rövidre. Miközben tekerek egy cigit, Pe Pa-nak küld egy dalt, elindítjuk, felhangosítjuk, és Pa kijön velem az erkélyre, hogy ne legyek kint egyedül, mondom, vagy, hogy ne maradjon bent egyedül, egészít ki. Tetszik ez a dal, amit Pe küldött, gondolom, és mikor bemegyünk, Pa felolvassa az üzenetet, amit közben Pe küldött, hogy ezt az a barna fiú hallgatta főzés közben, aki szerintem jóképű, akinek különösen jól áll a szemüveg, és biztosan *a franciául való beszélés* is.